



N:r 7.

Ansvarig utgivare:
P. WALDENSTRÖM

Den 8 april 1910

Pris pr år:
På posten kr. 1.50
På Expeditionen » 1.25

69 årg.

Innehåll: I Kristus Jesus, av P. W. — Till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal, av P. W. — Den kristna församlingen, 7, av P. W. — Predikanernas sommarferier, av W. S.-m. — Kom ihåg, av P. W. — Glädjande erfarenheter, av K. J. Gustafsson. — Brev från Öland, av C. F. Lundkvist. — Svenska Missionsförbundets kvartalsmöte, av D. Melchersson. — Om girighet, av J. N. — För predikanter att beakta, av P. W. — Så din säd om morgonen, av P. W. — När man går till kyrkan. — Petter Magnus Jonasson (med porträtt). — Att vara en kristen. — Gör det lilla du kan, av Hjalmar Ekman. — Lyft blicken upp, av Z. Topelius. — Från redaktion och expedition. — Predikantmöte, av Aug. N. Bäckström. — Distriktsmöten. — Från verksamhetsfältet. — Skulden betald. — Det går framåt, av P. W. — Redovisning. — För söndagsskolan: Textutredningar av Johannes Norborg. — Reseturer och annonser.

I Kristus Jesus.*

Hedningarne äro medarvingar och höra till samma kropp och äro meddelaktiga i löftet i Kristus Jesus genom evangelium. Ef. 3: 6.

Ännu ha vi icke hunnit till slutet av v. 6. Därför vilja vi här fortsätta.

Sedan Paulus talat om hedningarnas medarvingskap och meddelaktighet i löftet, så tillägger han: *I Kristus Jesus*. Luther säger, att artikeln om Kristus Jesus är den punkt, från vilken alla hans teologiska tankar utgå, och till vilken de alla återvända. Detta har han säkert lärt av aposteln Paulus. Herren Jesus kallas också i Uppenbarelseboken A och O, begynnelsen och änden. Därpå att vi äro i Kristus Jesus, därpå hänger allt, därpå hänger hela frälsningen, därpå vilar barnskapet, och på barnskapet vilar arvsrätten. Och arvsrätten — den är utan förtjänst eller värdighet, det veta vi alla. Aldrig har någon domare, då det gällt fördelning av ett arv, frågat: »är det eller det barnet värdigt?» Nej, utan: »är det hans barn, är det hennes barn?» Det är saken. Det är icke ett av villkoren, utan det är villkoret, bredvid vilket intet annat finnes.

* Vid dessa betraktelser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

Således: *i Kristus Jesus*. Därför låt oss stadigt bliva vid honom. I nöd och lust, i medgång och motgång, i ära och smälek, i rikedom och fattigdom, i liv och död — låt oss bliva vid honom. Och så låt oss göra allt, vad vi kunna, för att draga människor till honom. Må vi icke låta inbilla oss, att vi kunna göra människor till Guds rikes barn genom varjehanda mänskliga tillställningar och inrättningar, hur goda de än i och för sig må vara. Vi kunna visserligen uträtta mycket gott genom nykterhetsarbete, genom verksamhet för sedlighet, genom att förbättra de fattigas yttre förhållanden o. s. v. Men att göra dem till Guds barn, till Guds arvingar, till Jesu Kristi medarvingar, till medarvingar med alla heliga i löftet om Guds rike, det är omöjligt genom något annat medel än genom att draga dem till Kristus Jesus.

I Kristus Jesus det är själva kärnpunkten i aposteln Pauli predikan. Särskilt se vi det i första kapitlet av detta brev, där han säger: Vålsignad vare Gud, som vålsignat oss med all andlig vålsignelse i det himmelska *i Kristus*; eftersom han utvalt oss *i Kristus* före världens grundläggning, att vi skulle vara heliga och fläckfria *i honom* och i kärlek förut bestämt oss till barnas-
skap i sig genom *Jesu Kristus*, i vilken, *Kristus*, vi hava återlösning genom hans blod enligt rikedom av hans nåd, vilken han har låtit överflöda till oss *i*

Kristus o. s. v. Paulus tycker sig aldrig kunna upprepa detta för ofta.

Kristus Jesus, han är medelpunkten, han är kärnan. Vad som står utomkring, om jag så må säga, det må ha sin nytta, men till frälsning tjänar endast det, som drager människor till Kristus och förenar dem med honom. Till liv, till andligt och evigt liv tjänar endast det, som förenar människor med honom, som är vägen, sanningen och livet. Lever du det nya livet uti Jesu Kristi tro? — Det är livsfrågan.

Genom evangelium tillägger aposteln. Evangelium — det är medlet. Icke lagen, icke mänsklig filosofi, icke konst och vetenskap, icke universitet eller teater, nej, evangelium är det, som skall draga människor till Kristus, att de måtte få barnskap och arvsrätt. Att detta evangelium är för judar en anstöt och för hedningar en galenskap (1 Kor. 1), det skall icke skrämja oss. Evangelium är i alla fall en Guds kraft till frälsning. Därför är ingenting viktigare än det, att evangelium predikas i världen. Det är det *största* verk, som sker och som kan ske genom människor, att evangelium predikas i världen. Skörden är mycken, säger Herren Jesus, men arbetarne äro få, bedjen fördenskull skördens herre, att han *driver ut* arbetare i sin skörd. »Driver», säger han, eller såsom ordet egentligen betyder: *kastar ut*. Så angelägen är han. Ut — ut — ut med en stor predikanters och missionärers skara!

Detta behöver dock icke inskränkas till något särskilt stånd, som har det till sitt egentliga ämbete, utan här kunna och skola alla troende vara med och hjälpa till, alla utan åtskillnad. Det är gott att hava sådana, som stå på predikstolen och predika, men det är icke nog. Att predika evangelium det är att tala om för människor, att Jesus Kristus är kommen i världen för att uppsöka och frälsa det förtappade. Och det kan även ske på gatan, det kan ske i familjen, det kan ske på krogen, i fattighuset, på dårhuset, i fängelset. Och det kan ske av var och en, som känner Jesus. Det behövs särskilda gåvor för att stå i predikstolen, men att enkelt och hjärtligt tala om för en i synd fallen människa: »Jesus Kristus — kom till honom; han är även din frälsare», därtill behövas icke s. k. predikogåvor. Var och en, som kan tala om, hur härligt vädret är, och hur varmt solen lyser i dag, han kan också tala om, att Jesus Kristus är syndares frälsare.

»Ja, men det veta alla människor», säger du. Nej, så visst, det veta de visserligen icke. Om de också hört det och kunna säga det efter, så är det något helt annat än att *veta* det. Det var en gång en man, som var i stor nöd för sina synder. En broder sade till honom: »Käre, Jesu Kristi, Guds Sons, blod renar från alla synder.» — »Det vet jag, det har jag hört tusen gånger», svarade den bedrövade, »men det är icke för mig.» Den andre upprepade bara orden. »Det är icke värt», sade då mannen, »jag kan det där utantill.» Men den andre upprepade orden om och om igen. Till slut stannade den bekymrade och frågade: »Hur var det där?» — »Jo, Jesu Kristi, Guds Sons, blod renar från alla synder.» Nu träffade ordet det bekymrade hjärtat. »Käre, säg om det igen», utropade han, »det har jag aldrig förut hört.» Med de lekamliga öronen hade

han väl hört det. Men nu öppnades hans *hjärtas* öron.

Ja, det är skillnad på att höra och höra, att veta och veta. Hören, så får eder själ leva, säger Herren genom profeten. Därför låt oss arbeta på, att evangelium må bli predikat. Vi kunna alla bidra därtill. Du, som är arbetare, kan vittna om Jesus bland dina arbetskamrater. Du, som är arbetsgivare, kan göra det bland dina arbetare o. s. v. Du, som är tjänare eller tjänarinna, kan vittna om Jesus i det hus, där du tjänar. Om man till en tid icke vill höra på dig, så fortsätt i alla fall. Om man blir förargad på dig, så fortsätt i alla fall. Fariséen Saulus var ock en förföljare, men till slut blev han den gladaste och lyckligaste människa i den tro, som han förut hade förtrampat. Fortsätt du bara! Så din säd! Var trogen! Herren är den, som giver växten.

I vad ställning du än må vara, alltid kan du göra något. Därför gör något! Var ihärdig. Tröttna icke. Vittna om Jesus! Om du icke kan mer, så kan du göra något för att draga någon till de ställen, där evangelium predikas. »Ja, men de vilja icke följa med», säger du. Hur vet du det, när du icke har försökt? Och vill icke den ene, så vill kanske den andre. Och vill han icke komma i dag, så vill han kanske en annan dag. Ihärdighet och envishet ha stor kraft. Se, hur Frälsaren talar om en domare, till vilken en fattig änka kom och bad honom skaffa henne rätt. Han sade till slut: Fast jag varken fruktar Gud eller har försyn för människor, måste jag göra, vad hon begär, för att hon är så enträgen.

Visa dig bara enträgen. Kom ihåg, att dessa försmädare, svärjare, drinkare, skökor, dessa för brott i fängelset inburade människor — alla äro skapade till arvingar av Guds rike. Alla äro de delaktiga i det löfte, genom vilket du har blivit Guds barn. Låt dem höra det. Gör, vad du kan, att de må få höra det.

Och så de arma hednafolken, som ännu vandra i det djupa, förfärliga mörkret — låt även dem höra, att Jesus har kommit för dem. Du kan icke gå dit ut, men du kan vara med och hjälpa till, att människor bliva sända dit ut, och att de, som äro därute, få sitt underhåll, så att de kunna med frimodighet verka Guds verk. Du skall icke tänka: »Det är så litet, jag kan göra.» Nej, många bäckar små göra en stor å, säger ordspråket. Därpå vill jag här anföra ett exempel. Sv. Missionsförbundet har sparbössor, som lämnas ut gratis åt vem som vill ha dem, för att därifrån samla slantar åt missionen. Annandag jul tömmas dessa sparbössor. Sista annandag jul utgjorde den sammanlagda summan av deras innehåll nära 90,000 kr. Det var mest småslantar. Ja, vilja vi bara vara med, nog kunna vi det. De stora regnen, som göra jorden fruktsam och bärande, bestå av idel små, små regndroppar. Låtom oss göra efter. Gud skall löna det i tid och evighet.

P. W.

Äro vi barn, så äro vi också arvingar, nämligen Guds arvingar men Kristi medarvingar, om vi annars lida tillsammans, på det att vi ock må varda förhållande tillsammans med honom.



Rom. 9: 14—18.*

Paulus har förut talat om Guds utkorelse på ett sätt, som kunde uppväcka den frågan: Finnes det då orättfärdighet hos Gud? Det såg ju så ut, när han sade, att medan barnen Jakob och Esau ännu icke blivit födda eller hade gjort något gott eller ont, så beslöt Gud, att den större skulle vara träl åt den mindre.

Att emellertid tänka sig orättfärdighet hos Gud är en orimlighet. I Gudsbegreppet ingår begreppet rättfärdighet. Läs därom 5 Mos. 32: 4, 2 Krön. 19: 7. Alltså: Bort med varje tanke på orättfärdighet hos Gud. Om Gud skulle göra något, som syntes oss vara orättfärdighet, så innebure det endast, att vårt begrepp om rättfärdighet vore oriktigt.

v. 15. Paulus anför här ett Guds ord till Moses, och han lägger vikt därpå, att det är talat *till Moses*, ty Moseböckerna utgjorde själva grundvalen för den judiska religionen. Och orden lyda: Jag skall förbarma mig över den, som jag förbarmar mig över, och varkunna mig över den, som jag varkunnar mig över. Det är således icke bara jag, vill aposteln säga, som lärar en sådan utkorelse. Gud själv talar i sitt ord därom, och då kan däri icke ligga någon orättfärdighet.

Paulus skriver till sådana, som erkänna, att Gamla Testamentet är Guds ord, och att vad Gud själv säger om sig, måste vara rätt såväl i det ena som det andra stycket. Att det icke låg något orätt däri, att Gud av idel barmhärtighet hade utvalt Abraham och hans säd från alla andra folk, därom voro alla judar ense. Men låg det ingenting orätt i detta, då kunde det icke håller vara något orätt, att han inom Israel självt hade gjort en utkorelse.

De av Paulus anförda orden stå i 2 Mos. 33: 19. Vid ytligt betraktande förekommer det en läsare, som om Gud vore godtycklig i sin barmhärtighet, när han talar så. Men det är icke alls meningen. Hos Gud finnes intet godtycke. Allt vad han gör, är med nödvändighet bestämt av hans eget gudomliga väsen. Därför uttrycka hans ord hos Moses endast, att hans barmhärtighet är oberoende av allting utom honom själv, så att hon har sin grund uteslutande i hans eget heliga väsen.

För övrigt må märkas, att orden »förbarma sig» och »varkunna sig» här icke beteckna den egenskapen hos Gud, att han är barmhärtig, utan *de handlingar, i vilka hans barmhärtighet framträder*. En sådan användning av ordet »förbarma sig» är vanlig i den Heliga Skrift. Läs Luk. 15: 20, Matt. 18: 33, Mark. 5: 19, Fil. 2: 27. Det förhåller sig sammalunda med ordet »älska», vilket ofta uttrycker icke kärleken själv såsom egenskap utan en handling, vari kärleken framträder. Läs Joh. 14: 21—23, 1 Joh. 3: 18, Ef. 5: 2, 25.

* Vid dessa uppsatser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

v. 16. Ordet »löpa» i bemärkelsen sträva, anstränga sig, förekommer på flere ställen. Läs Gal. 2: 2, 5: 7, Fil. 2: 16, 3: 12—14, Ebr. 12: 1. Bilden är lånad från de gamles kapplöpningar. Läs 1 Kor. 9: 24.

En människas utkorelse beror icke på hennes egen vilja eller strävan, utan endast på Guds barmhärtighet. Läs Luk. 13: 24. Gud har i sin barmhärtighet bestämt, huru en människa skall bliva frälst, nämligen icke genom egna gärningar utan allenast genom att taga emot den Frälsare, som han utgivit. Varje strävan att vinna salighet på sidan om honom är förgäves, den må för övrigt vara aldrig än så allvarlig.

v. 17. Aposteln anför här åter ett ställe ur Gamla Testamentet för att bevisa, att förbarmandet har sin grund uteslutande i Gud och hans väsen. Det ord, som han här anför, är hämtat ur 2 Mos. 9: 16. Gud säger där, att han redan skulle genom pest ha utrotat Farao, men att han hade låtit honom bestå (ordagrant: gjort honom stående) för att visa sin makt på honom.

I samma mening böra även aposteln ord här fattas. När en människa förhårdar sig, så kunde ju Gud genast krossa henne, men han låter henne ofta bestå en lång tid, antingen på det att hon må få tillfälle att omvända sig, eller att han på henne till andras varning må bevisa sin makt. Ett annat exempel därpå är t. ex. Herodes (Apg. 12: 22 f.). För övrigt är människolivet fullt av dylika exempel, som kunna under samtalet anföras.

Att mitt namn må varda förkunnat på hela jorden. Orden kunna ock översättas »i hela landet». Men att de böra fattas i betydelsen »på hela jorden» synes av 2 Mos. 15: 12 f., där Moses skildrar det väldiga intryck, som Guds dom över Farao gjorde på de omkringboende folken.

För övrigt må anmärkas, att det ord, som vi här översatt med »förkunna», egentligen betyder »genomförkunna». På det sättet användes ordet *genom* ofta till att i sammansättningar förstärka den betydelse, som huvudordet har. Genomförkunna skulle då bliva grundligt och överallt förkunna. Jämför Matt. 3: 12, där det om Herren säges, att han skall genomrensa sin loge.

v. 18. Allt beror på hans egen heliga vilja, icke på mänsklig förtjänst eller värdighet. Men från hans vilja är allt godtycke uteslutet. Att han förbarmar sig över den, som böjer sig för honom, men däremot förhårdar den, som trotsar honom, det har sin grund däri, att hans väsen är sådant, och hans vilja är i överensstämmelse med hans väsen.

Vilka de äro, som han förbarmar sig över och frälsar, det säger skriften med tydliga ord. Det är alla sådana, som bekänna sina synder samt i tron mottaga den Frälsare, som han har givit.

P. W.

Så står alltsammans i Guds nåd,
Att saliga vi bliva,
Men fast och evigt är hans råd,
Dem trognom det att giva.
Vi have idel skröplighet:
I Gud är all vår salighet.
Gud vare pris och ära!

Den kristna församlingen.

7

Den kristna församlingens ordnande på ett bibliskt sätt har varit en mycket omdiskuterad fråga. Man har därvid ofta trott, att de underrättelser, som Nya Testamentet lämnar om de äldsta kristna församlingarna, äro att anse såsom *apostoliska föreskrifter*. Men det är alldeles oriktigt. Underrättelser äro alls icke detsamma som föreskrifter. Apostlarna hava ordnat församlingarna, *efter som behovet krävde*. Att bibliskt ordna en församling nu är alltså att följa apostlarnes exempel i detta avseende och ordna församlingen *så, som behovet kräver, så som för församlingens uppbyggelse lämpligast kan finnas vara med hänsyn till de förhållanden, under vilka församlingen lever*. Därvid har man naturligtvis mycket att lära av det sätt, varpå de apostoliska församlingarna voro ordnade. Men att känna sig *bunden* därav är obibliskt. Det, som med avseende på yttre ordning befanns lämpligt i Grekland eller Rom för 2,000 år tillbaka, kan aldrig vara en regel eller föreskrift för, huru det skall vara nu eller framdeles i Sverige eller något annat land.

Huvuddragen förbliva dock naturligtvis desamma. Sålunda bör församlingen hava föreståndare till att leda det hela samt lärare med gåvor att undervisa de troende och att offentligen predika. Men om det skall vara en eller flera föreståndare, om läraren skall vara föreståndare eller icke, om bland flera föreståndare somliga skola hava den andliga vården, andra de lekamliga bestyren om hand, huru församlingens angelägenheter skola behandlas och avgöras, huru predikanter skola kallas och avlönas m. m. m., det är allt saker, som måste ordnas efter omständigheterna genom stadgar, som varje församling för sig må antaga samt vid olika tillfällen på grund av vunnen erfarenhet eller ändrade förhållanden ändra.

Vid ett predikantmöte i Örebro, där predikanter från olika samfund voro närvarande, kom den frågan på tal, hur en kristen församling skulle ordnas. Då omtalade pastor Truvé, att det från en församling till honom inkommit begäran om förslag till en församlingsordning. Som svar härpå hade han sänt dem Nya Testamentet. Jag svarade då: »Därmed gjorde du dem ingen tjänst. Om någon begärde att få veta, hur man skulle ordna en söndagsskola, så vore den litet hulpen med att helt enkelt bli hänvisad till Nya Testamentet.» Och sammalunda förhåller det sig med dem, som av äldre, erfarna bröder bedja att få en församlingsordning.

Som bevis, vart det kan leda, om man anser underrättelser, som Nya Testamentet giver om de äldsta församlingarna, vara föreskrifter, må det tillåtas mig att här anföra en berättelse. En predikant frågade mig en gång vid samtal om denna sak: »Var står det i bibeln, att en församling skall hava stadgar?» Jag svarade: »Det står ingenstades, men du inser väl, att vi måste hava något bestämt t. ex. angående tiden för våra gudstjänster, angående sättet för avgörandet av församlingens mångahanda angelägenheter, tillsynen över församlingens bönehus m. m. m.» — »Ja», svarade han, »det där

allt kan vara bestämt genom protokoll.» — »Nå men», frågade jag, »var står det i bibeln, att en församling skall föra protokoll?» Och när han icke kunde svara på den frågan, så tillade jag: »Var står det för resten, att församlingen skall ha bönehus eller predikanter med fast lön o. s. v.?» Då måste han inse, att allt det där stod på samma ställe, d. v. s. ingenstades, och att vi i alla sådana saker voro hänvisade till att handla efter kristligt sunt förstånd, och att det därför var bibliskt att handla så.

P. W.

Predikanternas sommarferier.

Det lider nu mot sommaren, den sköna och härliga tid, under vilken många, som arbetat hårt under vintermånaderna, få en liten välbehövlig vila och rekreation. Under senare år har det också blivit en regel att låta de stående predikanterna få några veckor eller någon månad ledig för att under den tiden få ett litet ombyte. Det har också visat sig, att detta varit till fördel icke blott för predikanten själv utan även för den församling, som han tjänar. Efter slutad vilotid har han kunnat återvända frisk och stark till sitt arbete med en hel del nya rön och erfarenheter, som han samlat under fritiden och vilka nu komma församlingen och hans arbete till godo. För vår del glädjas vi över denna anordning, och vi skulle t. q. m. vilja framhålla, att på de platser, där det ännu icke är så ordnat, att predikanten har någon bestämd vilotid, det måtte bliva på det sättet.

Vad vi dock nu särskilt tänka på är det sätt, på vilket predikanterna använda denna sin vilotid.

Vi känna alla till, att det sker mycket olika. En del predikanter söka vanligen att under den tiden få vila till både kropp och själ, och många äro i så stort behov därav, att ett annat sätt skulle vara klandervärt. Men det finnes också många, som icke känna sig så synnerligt nedbrutna eller trötta av sitt arbete, varför de vanligen planera missionsresor åt andra håll. Därigenom har det kunnat inträffa, att predikanter under sin s. k. fritid predikat mycket oftare, än de skulle hava gjort, om de stannat kvar hemma. Om ett sådant sätt alltid är att rekommendera torde vara tvivel underkastat. Visserligen har det, som sagt, sin nytta med sig att få komma ut på andra håll och se, huru andra ha det, och samtidigt inhämta lärdomar. Men om hälsa och krafter därigenom nedsättas i stället för att upphjälpas, har den, som så gör, icke handlat rätt gent emot den församling, som låtit honom få fritid med oavkortat underhåll.

Ett annat sätt, som verkligen också praktiseras av en och annan predikant, ber jag att här få påpeka. Det torde hända, att det är något att giva akt på.

En sådan predikant skriver helt nyligen följande: »Det finns ett sätt, som jag själv i många år prövat och funnit både verksamt och billigt. Det är att under vilotiden stanna hos någon lantman och hjälpa honom med det förekommande lantmannarbetet. Kroppsarbete i fria luften är hälsosamt. Det stärker både muskler

och nerver. Isynnerhet unga bröder, som varit kroppsarbetare, innan de blevo predikanter, borde försöka detta. Det är min fulla övertygelse grundad på erfarenhet, att ett svettbad tillkommet genom arbete, isynnerhet om man har tillfälle att efteråt taga en s. k. avrivning eller ett bad i öppen sjö, är verksammare och hälsosammare än att sitta instängd i ett ångskåp eller en varmluftskammare. Därtill kommer, att detta sätt är så billigt, och det skulle t. o. m. kunna hända, att man på köpet tjänade en ordentlig dagspenning.»

Jag kan icke tycka annat, än att den här framhållna saken är ganska god, ty vad en person med strängt tankearbete behöver är rörelse och arbete ute i det fria, ute i Guds härliga natur. Vår nervösa tid behöver, att stadsfångarne komma lösa.

Därtill kommer ännu en sak, nämligen den, att ett sådant exempel skulle vara mycket gott. Predikanten finge ock en hälsosam påminnelse om, huru våra lantbrukare och kroppsarbetare ha det. Han skulle genom att tillbringa en månad på detta sätt i arbete ute på landet komma folket närmare och även i detta sitt arbete får han de allra skönaste lärdomar, med vilka han sedan kan belysa sina föredrag. Var det icke från naturen, från växt och djurvärlden, som vår störste Mästare hämtade sina bästa lärdomar och liknelser.

Kunna dessa framkastade tankar få giva uppslag till en lämplig rekreation under den stundande sommaren för någon av våra många kära predikanter, så skulle det bliva en synnerlig glädje för den, som skrivit dessa rader och som icke har någon högre önskan än att på något sätt kunna tjäna våra predikande bröder.

Kom ihåg.

När du, som är medlem av en friförsamling, flyttar till en annan plats, där friförsamling finnes, så *kom ihåg*

- 1:o) att taga med dig betyg från den församling du tillhör,
- 2:o) att strax framlämna ditt betyg till föreståndaren för församlingen på den plats, dit du kommer.

Somliga gå med sitt flyttningsbetyg på fickan i ärtal, vilket stundom vållar rätt stora ledsamheter. Var därför ordentlig i detta såsom i allt annat.

P. W.

Glädjande erfarenheter

ha vi fått göra på distriktsmötena i det stora härliga Norrland. Fastän missionsvännerna där uppe äro få i förhållande till den stora landsträcka, på vilken de bo, så ha de dock ett varmt intresse för missionen. På distriktsmötet i Boden t. ex., dit ombuden ha ganska lång väg att fara, voro nästan alla de små församlingarna i övre delen av första distriktet representerade. Där voro icke allenast ombud utan en stor skara andra, som kommit med för att höra på. Det var både män

och kvinnor. Så hade t. ex. en järnvägstjänsteman tagit sin fru med sig. Det såg nästan ut, som om det varit missionsmöte. Det är uppmuntrande att se sådant. Kan en distriktsföreståndare icke uträtta något bland detta folk, så är det icke mycket hopp om, att han skall kunna göra något annorstädes.

Glädjande, ja, nästan uppbyggligt var det även att höra på norrlänningarnes diskussion. Man hörde, att de ville något och att de visste, vad de ville. Men vackrast av allt var det likväl, när en liten grupp hade kämpat nästan hela dagen för sin sak och sin kandidat men blivit besegrad och en gammal man ur denna lilla avdelning stod upp och förklarade, att de nu skulle vara med om den, som blivit vald. Sådana exempel äro efterföljansvärda inom den kristna församlingen.

Beträffande våra tidningar ha vi ock fått glädjande underrättelser från Norrland.

I en av järnvägsakupéerna gick en man och delade ut traktater. Han reste som ombud till distriktsmötet i Umeå. Vi fingo då höra, att han ansåg det vara *väl värt* att offra 10 kronor för att åt sina grannar prenumerera på kristliga tidningar. Han förstod vikten av att sprida god läsning. Från en icke så synnerligt stor församling i Norrland ha vi även fått den underrättelsen, att de där ha 65 ex. av Missionsförbundet och 60 av Pietisten. Icke blott predikanten utan även en handlande inom denna församling arbetar med kraft för tidningarnas spridning. Skulle alla missionsföreningar, som tillhöra Svenska Missionsförbundet, kunna arbeta lika energiskt för denna sak, så skulle vi ha över 60 tusen prenumeranter. Det skulle ock vara både andlig och ekonomisk vinst för missionsverksamheten.

K. J. Gustafsson.

Brev från Öland.

Kära missionsvännar!

Herren är nära.

Nu vill jag sända några rader och meddela, hur jag har haft det här på Öland, sedan jag den 2 januari detta år började min predikoverksamhet här.

Bland de stora förmåner, som jag har framför många andra, är, att jag hela tiden fått vara frisk. Annars har det varit mycket sjukligt här på ön. Jag har varit i ständigt arbete från första dagen och blir så till den sista. Missionsvännerna ha efter bästa förmåga ordnat arbetet under dessa tre månader. Även har jag fått glädjas åt det stora intresse, som folket visat genom att besöka mötena. Mycken uppmärksamhet och mycket lugn ha utmärkt sammankomsterna, så att de troende vännerna känt sig riktigt glada, ty det finns en del platser, där ungdomen brukar uppträda mindre trevligt.

Ehuru jag har predikat varje dag, så har det ändå blivit få besök på varje plats. På flera ställen har jag predikat kl. 2 på dagen. Detta ha de äldre satt stort värde på, emedan de ha svårare att vara med på kvällsmötena. Under denna tid har jag besökt om-

kring trettio platser, och när tiden är ute här, har jag predikat över etthundra gånger. En plågsam erfarenhet är bristen på omedelbara resultat. Men likasom en lantbrukares säd gror en tid i jorden, innan den spirar upp, så skall Guds ord också göra. Det kallas också oförgänglig säd.

Över allt har man uttryckt sin tacksamhet till Missionsförbundet för den hjälp, som de på detta sätt ha fått. Det säges ha varit till större nytta att sålunda få en levande hjälp än att få pénningebidrag, ty i senare fallet hade det icke blivit predikat mera än vanligt. Guds Ande har genom ordet varit kraftigt nära. Ymniga tårar ha fuktat mångas kinder och affällingar ha kommit tillbaka. Även har det sports, att Gud har välsignat de korta besök, jag fått göra, mer än vad jag har fått se. Men ack, hur mycket det ännu är att göra på denna plats av vårt kära land!

Missionsverksamheten i vårt land samt i hednawärlden är ganska litet bekant här. Några upplysningar i detta ämne förekomma icke mycket oftare, än då en missionär gör något besök.

På ett par platser i närheten av Borgholm ha några få missionsvänner byggt trevliga, och för ortens behov ändamålsenliga missionshus.

Präster på Öland se ej med glädje på den fria andliga verksamheten. De frukta det värsta av densamma. Därför varna de folket. Må Gud förlåta dem, ty de veta icke, vad de göra.

Att verksamheten går sakta här är icke underligt. Många belackare ha nog fått vatten på sin kvarn genom de tråkigheter, som på en del platser förekommit från den tid, då Osterman var här. Han verkade intet gott. Ett av hans älsklingsämnen var att tala om, huru många predikanter, som finnas inom Missionsförbundet och vilka summor det fordras att avlöna alla dessa samt huru litet, som blivit uträttat o. s. v. Däri har han nog många likar.

Må Gud genom sin Ande välsigna sitt ord!
Borgholm den 18 mars 1910.

Broderligen i Herren

C. F. Lundkvist.

Svenska Missionsförbundets kvartalsmöte.

det fjärde i ordningen under detta verksamhetsår, hölls i Immanuelskyrkan, Örnsköldsvik, under påskhelgen. Tillslutningen av åhörare vid mötet var understundom så stor, att många måste vända om i brist på plats, ehuru även lilla salen, förstugan och alla gångar hade tagits i anspråk i den efter förhållandena rymliga kyrkan.

Påskdagen kl. halv 11 öppnades mötet med några inledande ord av predikant Melchersson, varefter följde bön och bibelläsning av distriktsföreståndare Aug. Johansson. Missionär Edv. Karlman predikade över dagens text, och missionär Bohlin höll missionsföredrag. Mellan föredragen utförde sångkören en stämningsfull påskhymn. Eftermiddagsmötet inleddes med föredrag om missionen i Kongo av missionär Karlman. På ett

enkelt och starkt övertygande sätt talade så lektor Waldenström om Kristi uppståndelse såsom grundvalen för den kristna tron. På kvällen hölls en talrikt besökt missionsfest, då synnerligen intressanta meddelanden från olika missionsfält lämnades såväl av lektor Waldenström som av missionärerna Karlman och Bohlin. Mellan talen förekom god körsång. Den första dagen, full av välsignelse, var så till ända.

Annandagens möte, då åhörarne redan en timme före den utsatta tiden började infinna sig, öppnades med predikan av Aug. Johansson, som talade om Guds frälsande nåd. Lektor Waldenström läste den gamla evangelietexten om de emmautiske lärjungarne och fortsatte att tala om påskens härliga ämne, bevisande med påtaglig klarhet det sant förnuftiga i att tro på Jesus Kristus, för oss död och uppstånd. Varje tillgänglig såväl stå- som sittplats var vid detta möte upptagen.

En god och allvarlig avslutning av det offentliga mötet hölls på e. m., då ett intressant föredrag om missionen i Turkestan hölls av missionär Bohlin och en kraftig predikan om Guds fullkomliga gåva av missionär Karlman. På kvällen inbjöds församlingens medlemmar och övriga missionsvänner till ett synnerligen stämningsfullt samkväm, anordnat av ungdomsföreningen. Det blev en värdig och välsignelserik avslutning på det i allo väl lyckade kvartalsmötet. Totalintrycket av detta möte är odelat gott. Såväl predikningar som missionsföredrag framsades genom Guds nåd med kraft och övertygelse och åhördes med stort intresse av de talrika mötesdeltagarna. Mötet skall för missionsvännerna i Örnsköldsvik och dess omnejd bli ett ljus och välsignat minne, och betydelsen därav skall tillfullo uppenbaras först på uppståndelsens morgon.

Kollekten, som under mötet upptogs till förmån för Sv. Missionsförbundets mission, steg till kr. 222: 23.

D. Melchersson.

Om girighet.

I Göteborgs veckotidning för den 3 februari förekommer en mycket tankvärd artikel av J. N. över 2 Petr. 2: 14, som lyder sålunda: De hava ett hjärta övat i girighet, förbannelsens barn.

Vi tillåta oss att ur denna artikel göra följande utdrag:

Ingen synd torde en kristen löpa fara att så lätt få hjärtat inövat i som i girighet. Den kan lättare än andra synder förgyllas med helighetens eller oskuldens sken både för en själv och för andra. Och det finns tusende utvägar att försvara eller utsäka dess yttringar såväl inför eget samvete som inför varnande medkristna. Sällan är det ock, man hör någon på allvar frukta för denna synd. För vrede, kärlekslöshet, kallsinnighet mot Gud och medtroende förspörjes ofta en rättsinnig fruktan. Men för girigheten leva alla säkra. De medellösa mena, att endast rika kunna vara giriga, och de rika mena, att de fattiges tal om girighet är uttryck endast för deras avund. Och så fortsätta de på var sitt håll att vara giriga och trakta efter det, som är på jorden, tills de

bli exempel på Petri ord: *De hava ett hjärta inövat i girighet, förbannelsens barn* (2 Petr. 2: 14).

Det är att märka, att dessa, som Petrus kallar »förbannelsens barn», emedan deras hjärtan voro »inödade i girighet», en gång hade »känt rättfärdighetens väg» (v. 21), ja, tydligen ock en gång innehaft ledarställning inom den kristna församlingen. Men de hade börjat leva i girighet. Och snart var hjärtat inövat däri, så att det icke längre »anklagade» och »fördömde» dem därför (1 Joh. 3: 20, 21). Nu voro de »förbannelsens barn».

Detta må dock väcka oss till berättigad fruktan. Ty vad som hände på Petri tid, kan hända även nu. Och det händer oftare än de tro, som icke frukta. Vi leva i en tid, då jakten efter det jordiska är mer hänsynslös och häftig än någonsin. Alla stånd och åldrar deltaga däri med all den iver de äro mäktiga. Och de bland de troende, som icke vaka och bedja, ryckas med och få sina hjärtan inödade i girighet och bli, den ene efter den andre, »förbannelsens barn», somliga uppenbart för alla, andra endast inför Gud. Ett framhårdande i andra synder kan beivras på församlingstuktens väg, men vad vill en församling ta sig till med dem, som leva i girighet? För lögn och bedrägeri, för fylleri, oförsonlighet och hat bliva medlemmar ofta uteslagna ur kristna församlingar. Men när och var uteslöts någon för girighet? Först när girigheten framträder i förening med andra synder, som mer oemotsägligt bevisa avfall från Gud, dristar man handla.

Man klagat över, att det kristliga livet i närvarande tid ter sig så ytligt. Och många skylla på predikan, att den saknar det djup, som den hade förr, att den är »blodfattig», att den klemar med synden o. s. v. Men huvudfelet ligger nog däri, att de troende — fattiga som rika — börjat trakta mer efter det, som är på jorden än efter det, som är ovantill. De himmelska skatterna hava förlorat sitt värde och sin dragningskraft. Vi sjunga: »Jag är en gäst och främling som mina fäder här» etc. och bekänna: »Vårt medborgarskap är i himmelen». Men livet vittnar om, att vi känna oss ganska hemma här och vilja i första rummet ha medborgarskap på jorden. Detta gör ock, att det blir mer kläm i vårt arbete för det närvarande än för själars frälsning, för vår och våra barns utbildning för världen än för himmelen. Må Gud förbarma sig över oss och sända en väckelse bland sitt eget folk!

För predikanter att beakta.

När du vid en predikan läser upp en text, så säg *först*, var den texten står, så att de, som ha biblar eller nya testamenten med sig, kunna slå upp dem och följa med, när du läser den. Detta är isynnerhet nu viktigt, då så många troende hava nya testamentet, psaltaren och sångboken i *ett* band, så att de ständigt ha nya testamentet och psaltaren med sig.

P. W.

Så din säd om morgonen och håll icke upp med din hand om aftonen, ty du vet, icke, vilketdera bättre lyckas kan; och om båda lyckades, så vore det desto bättre.

Pred. 11: 6.

Käre, låt se, att det är din lust, din mat att tjäna honom, vars mat det varit och är att tjäna dig till salighet! Vittna om honom med ord och med hela din umgängelse i ditt hus, i din släkt, bland de dina! Ja, det finnes ingen fläck på hela jorden, där du icke kan insamla själar åt Herren. Bor du än alldeles ensam utan all umgängelse med andra människor, så skall du dock kunna verka över allt. Din bön skall styrka dem, som arbeta på orter, dit du icke kan komma, och din lilla skärv skall hinna till de mest avlägsna hednaländer. Se icke därpå, att du är ringa, utan därpå, att Herren ändå vill låta dig vara med. Och måste du än gå åstad med tårar och återvända med tårar, så bliv icke klenmodig utan betänk, att *verket icke är ditt utan Herrens*. Vad du måhända icke med din bekännelse kan verka på det ställe, där du bor, det verkar du kanske genom din bön och din skärv på orter, som du icke anar. Utan frukt skall du icke vara. Var blott trogen och håll dig med, på vad sätt du kan, överallt i det stora missionsarbetet. Har du ock fått blott ett, ja blott ett halvt pund, ockra då därmed och vet, att det skaffar mer frukt att vara trogen med ett pund än otrogen med tio pund. Och får du se frukt, så fröjdas med Herren, *ty både den, som sår, och den, som uppskär, skola tillsammans glädjas*. Men akta dig för förmåtenhet! Betänk, att *utsädet är icke ditt utan Herrens*, samt att frukten tillhör icke dig utan Herren. Herren bevare oss i sin fruktan och hjälpe oss, icke blott att arbeta troget och ihärdigt utan ock med ödmjukhet, så att vi aldrig glömma bort, att vi äro onyttiga tjänare, som blott *av nåd* få vara med.

P. W.

När man går till kyrkan.

Gå tidigt till kyrkan. Var ej endast punktlig, utan var på din plats före den timme, då det är utlyst, att predikan skall börja.

Gå med en vördnadsfull ande. Under vägen tänk på, vart du skall gå. Undvik ett tanklöst sätt och en konversation om världsliga saker.

När du kommer in i kyrkan, så bed för dig själv och för andra. Beslut, att du icke skall nära en tanke, ej fästa dina ögon på någon sak, ej yttra ett ord, som kan leda dina tankar från det heliga ändamål, för vilket du har kommit.

Tag en aktiv del i predikan såsom åhörare och tillbedjare, och hälsa vid slutet hjärtligt på alla, som du råkar att möta, ihågkommande, att ett kristligt kamratskap är en del av kristlig aktning.

Petter Magnus Jonasson †.



P. M. Jonasson.

De gamle kämparne hemkallas, den ene efter den andre. Då striden är slut, gå de att bära kronan, dessa som vandrat på den smala vägen och som följt sin Mästare genom ära och smålek, genom ont rykte och gott rykte. En av dem, som nu fått hembud, var församlingsföreståndaren, hemmansägaren Petter Magnus Jonasson i Östra Hästholmen. Han avled i Karlskrona den 8 mars 1910 i en ålder av 76 år, 3 mån. Han har varit troende sedan unga år och tillhörde den gamla tidens kristna på platsen. Han var ordförande och föreståndare för Östra Hästholmens friförsamling i över 20 år. För någon tid sedan begärde han entledigande

från föreståndarebefattningen men ombads av distriktsföreståndaren O. N. Thomsson att kvarstå till årets slut. Just vid utgången av den tiden, nämligen den 29 dec. sjuknade han, och det blev hans sista sjukdom. Han föll på sin post, föll i striden, men föll såsom segrare.

Jonasson var en begåvad man, väl hemmastadd i Guds ord. Han var ock frisinriad, varför vännerna på platsen och isynnerhet han själv hade många saliga stunder kring Guds ord, framburet av olika samfunds predikanter. Välsignelsen härav har också visat sig däruti, att Gud med sin väckande Ande besökt Jonassons hembygd den ena gången efter den andra. Även i vinter har Gud gått fram där med en kraftig väckelse och med få undantag vunnit alla de unga och även ett flertal av de äldre. Det säges, att väckelsen har varit så kraftig, att knappast något hjärta blivit oberört av Guds Ande. Jonasson var en framsynt man, som noga gav akt på de försök, som gjordes att bilda flera partier på platsen. Sedan fordom finns där en grupp s. k. kyrkliga eller lutheraner, ur vilkas krets de frie gått ut och bildat friförsamlingen. Dessa lutherska ha fått så kraftig del av väckelsen i vinter, att de smält ihop med de frie, så det kan sägas, att de blivit ett hjärta och en själ. Give Gud det finge förbliva så!

Jonasson var även föreståndare för söndagsskolverksamheten och fick säkerligen, Gud till pris, nedlägga mångt evighetsfrö till frälsning i de ungas hjärtan. Han var även poetiskt begåvad och författade poem, som upplästes vid högtidliga tillfällen, isynnerhet vid begravningar.

In i de sista dagarne av sin levnad talade han tröstande och uppmuntrande till de troende, som besökte hans sjukbädd. De som ännu ej lämnat sig åt Gud, uppmanade han att tänka på sin skapare i sin ungdom, förr än de onda dagar komma och åren nalkas.

Han ingick i den eviga vilan i frid och somnade som ett barn i sin moders famn, utan att något moln av tvivel drog över hans själ under hans sjukdom. Han hade förmånen att ha en son, N. J. Fridström, i Kina såsom missionär. Frid över den hemgångnes minne!

Att vara en kristen.

En liten flicka tillfrågades en gång, vad det är att vara en kristen. Den lilla svarade: »Det är att göra det samma, som Jesus skulle göra, om han vore en liten flicka och bodde i det här huset.» Den lilla flickans svar var fullt av sanning. Må vi, som kalla oss kristna, se till, att vi vandra såsom han vandrade. Må det bli vår käraste uppgift att söka vandra i Mästarens fotspår. Om också de spåren stundom föra oss på törnestigar, leda de dock säkert till det ljusa, höga mål, där såren läkas och tårarna torkas av, och där ett evigt jubel avlöser vår korta bedrövelse under pilgrimsfärden.

(S.-vittnet.)

Gör det lilla du kan.

Huru även en, som är liten och ringa, kan få vara med och tjäna till välsignelse visas av följande lilla händelse.

I L. var en liten flicka, som älskade Jesus varmt och innerligt. Denna kärlek till Frälsaren drev henne ock till att söka göra något för honom.

En afton var hon med på en bönestund, som hölls uti en bondgård. Från sin plats, där hon satt, såg hon en gammal man komma in på mötet. Hon kände den gamle och visste, att han var mycket ogudaktig. Ofta hade hon hört honom svärja och missbruka Guds namn.

Nu uppstod hos henne en maning att gå och tala med mannen och bedja honom, att han skulle lämna sig åt Jesus.

Då predikan var avslutad, stod hon upp och gick ned till den gamle. Radd och bävande var hon och hennes hjärta klappade våldsamt, men hon gick likväl. Väl framkommen dit, där mannen var, såg hon upp uti hans ansikte, men då hon såg de bistra dragen betogs henne allt mod. Då sjönk hon ned på sina knän och började att högt bedja till Gud. Hon bad så varmt och innerligt, att Gud skulle öppna mannens hjärta. Hon bad, att hon måtte få möta honom i himmelen.

Den gamle mannen sade sedan, att vad ingen predikan hade åstadkommit, det gjorde den lilla flickans bön.

»Gör det lilla du kan, gör det villigt och glatt,
Gör det allt för din Frälsare kär.»

Hjalmar Ekman.

Lyft blicken up.

Du, som i lätta tankar leker med jordelivets korta minuter, såsom vore de outslitliga, minns, att du flyter med strömmen bort mot ett ändlöst hav. Och du, som bedrogs på livets inbillade lycka, du, som tröttnar, förtvivlar, sjunker och icke mer förmår resa dig upp, lyft din tårade blick mot det oändliga, bortom det, som vi kalla slutet, men som endast är början, och du skall genom tårarna se gryningen av en ny morgon, vars sol aldrig går ned.

Z. Topelius.



Det ljusnar. | Från en av våra predikanter, som arbetar på s. k. mörka orter inom Västergötland, ha vi fått mottaga goda underrättelser. På ett ställe har en missionsförening kunnat bildas med 20 medlemmar. På ett par andra platser hava godsägarne öppnat sina hus för evangeliska möten. De ha börjat inse, att det är bättre att predika kärlek än hat. Det ljusnar. Må vi därför bedja, arbeta, offra och vänta skörd. Men låt oss ej heller glömma att tacka för och glädjas åt den framgång, vi fått.

Anslag ur understödsfonden. | Vi vilja härmed sända en påminnelse till dem, som ha tanke på att få något anslag sig tilldelat ur den s. k. understödsfonden för detta år. Vi hava ett stort antal gamla predikanter och predikanterns änkor, som i mån av behov och tillgång få något litet till hjälp för det lekamliga uppehållet. Ansökningar om dylika understöd måste insändas för varje år. I bestämmelserna för understödsfonden är det också föreskrivet, att dylika ansökningar skola vara insända till Expeditionen före den 1 maj. Därjämte skall ansökan vara åtföljd av ett intyg från den församling eller förening, av vilken den sökande är medlem.

Lösnummer. | Av politiska tidningar säljas en stor mängd lösnummer. Skulle det icke finnas några, som skulle vara villiga att sälja lösnummer av våra tidningar? Vid vissa av de större mötena skulle man kunna sälja hundratal av dem. Och för varje gång våra tidningar utkomma, skulle det kunna säljas tusentals exemplar, blott vi hade en ordnad här av unga och gamla, som vore lösnummerförsäljare.

Förbön. | Förbön behöver regeringen och riksdagen. Det behöva även predikanter, föräldrar och barn m. fl. Men om I fingen läsa föredragningslistorna för t. ex. Svenska Missionsförbundets styrelse eller missionsutskottssammanträden, så skullen I kanske strax utbrista: »Vi måste bedja för de män, som äro med där, ty de ha ett oerhört ansvar. Gud hjälpe dem!»

Söndagsskollärarekurs.

Söndagsskollärarekurs har hållits med söndagsskollärarne inom Lut. Missionsföreningen och församlingarna i Betesdakyran och Valhalla, Stockholm, under februari månad under ledning av magister Norborg och överlärare A. Blomqvist. Kursen, som hållits omväxlande i Immanuelskyrkan, Södra missionshuset, missionshusen Karlbergsvägen 68 och Kungsgatan 48, avslutades i Betlehems kyrkan i Sundbyberg den 9 mars. Omkr. 500 lärare från Stockholm jämte Betlehems kyrkans lärarekår och församling deltog i festen, vid vilken förekom tal av pred. A. Rosén, magister J. Norborg, överläraren Axel Blomqvist och möbelhandlande Björk.

Festen bar en glad och varm prägel.

Predikantmöte.

Skånes predikantförbund höll sitt årsmöte i Ousby den 1—3 mars. Mellan 30 å 40 predikanter och andra församlingstjänare bevistade mötet. Under distriktsföreståndare Thomsons ordförandeskap och med pred. G. A. Jakobsson från Trelleborg vid protokollet diskuterades åtskilliga frågor rörande dels predikanterna själva, huru de på bästa sätt i fortsättningen må kunna representera Herren och troget tjäna honom, dels ock frågor rörande verksamheten. Så bestämdes bl. a. att låta trycka och utgiva en traktat en gång i kvartalet att delas ut i församlingarna och å s. k. mörka orter.

Förbundet har under året haft en inkomst av kr. 49: 33, och kassans tillgångar voro vid årsskiftet kr. 212: 03. Tacksam ansvarsfrihet beviljades den avgående styrelsen, vilken också återvaldes med undantag av pred. Söderlund i Lund, som önskat avgå. I hans ställe invaldes G. A. Jakobsson, Trelleborg.

En föreläsning hölls av pred. Ax. Andresén från Trelleborg över ämnet: »Personligheten i evangelii tjänst».

Landtingsman Sven Bengtsson från Norup inbjöd skånepredikanterna till föreläsningsskurser hos sig under kommande sommar i likhet med vad som ägde rum under föregående år. Inbjudandet mottogs med stor tacksamhet.

I samband med predikantmötet hölls årsmöte med »Skånes predikantförbunds sjuk- och begravningskassa». Denna kassa bildades och trädde i kraft den 1 nov. 1909. Styrelsen, som haft kassans angelägenheter om hand dessa två månader, erhöi tacksam ansvarsfrihet och omvaldes.

Mötet var mycket gott och av Gud välsignat. Vännerna i Ousby hade ock gjort allt för att bereda predikanterna glädje och vederkvickelse. Må Gud löna dem därför!

Aug. N. Bäckström.

Distriktsmöten.

För uppsättande av kandidater till distriktsföreståndare och distriktsråd ha distriktsmöten vidare hållits i Umeå, Sundsvall, Linköping, Herrljunga och Jönköping.

Mötet i Umeå hölls den 12 mars med ombud för föreningar och församlingar, som tillhöra andra delen av 1:sta distriktet.

Som kandidat till denna del av distriktet valde mötet nuvarande distriktsföreståndaren L. A. Holmström, Umeå.

Till ledamöter av distriktsrådet beslöt mötet att föreslå predikanten And. Bergfors, Umeå, predikanten N. A. Brändström, Sävar, och jägmästaren D. Grufman, Umeå, samt till deras suppleanter Isak Isaksson, Hvitvattnet, Bjurholm, och kassör C. Brolin, Umeå.

I Sundsvall hölls mötet den 18 mars med ombud från södra delen av andra distriktet.

Som kandidat till distriktsföreståndare för andra distriktet utsågs här densamme, som valdes i Sollefteå, nämligen predikanten O. W. Genander, Nyköping.

Till ledamöter i distriktsrådet beslöt mötet att föreslå förre riksdagsmannen J. Hellgren, Sundsvall, grosshandlaren N. Damstedt, Brunne, Frånö, och handlanden C. M. Hellström, Östersund. Till deras suppleanter valdes badmästaren P. J. Andersson, Östersund, och handanden J. Vestberg, Brunne, Frånö.

För tionde distriktet hölls möten i Linköping och Oskarshamn den 19 och 20 mars.

Som kandidat till distriktsföreståndare inom detta distrikt valdes på båda ställena predikanten E. Jansson, Linköping. På mötet i Linköping uttalade ombuden såsom sitt önskemål, att Östergötland så fort som möjligt måtte bli ett distrikt för sig. Samma önskan uttalades även beträffande Kalmar län på mötet i Oskarshamn.

I Herrljunga hölls möte med ombuden från församlingar och missionsföreningar inom nionde distriktet den 18 mars.

Som kandidat till distriktsföreståndare för nionde distriktet valdes nuvarande distriktsföreståndaren Aug. Hansson, Alingsås. Frågan om distriktets delning förekom även. Men den hänsköts till Svenska Missionsförbundets styrelse, som har att undersöka, om det är nödvändigt att göra förändring i den nu varande distriktsindelningen. Till distriktsråd beslöt mötet att föreslå predikanten J. Norberg, Göteborg, direktör A. Hemberg, Lidköping och riksdagsman H. Karlsson, Herrljunga. Till suppleanter utsågos predikant G. Bergh, Borås, och A. Bergström, Stenstorp.

Vid distriktsmötet i Jönköping, som hölls den 2 april, uppsattes enhälligt till kandidat för distriktsföreståndarebefattningen inom 8:de distriktet nuvarande innehavaren av denna befattning, missionären W. Walldén.

Till distriktsråd valdes: Predikanten A. Ohldén, Jönköping, lantbrukaren S. M. Pettersson, Smålandsstenar och predikanten E. Friman, Halmstad.

Suppleanter: Handlanden A. W. Larsson, Jönköping, samt lantbrukaren Aug. Johansson, Åsen, Asarp.



Ett större missionsmöte hölls i Missionshuset i Särna, lördagen den 12 och söndagen den 13 mars, under medverkan av kongomissionären Teofil Ceder och förvaltaren Joh. Dahlman, Mora, m. fl.

Det var nu första gången någon av våra missionärer besökte dessa bygder, och detta br. Ceders besök hade därför sin stora betydelse för Svenska Missionsförbundets yttre mission. Tillslutningen var stor och glädjen över missionär Ceders besök var allmän bland mötesbesökarna.

Skara Kristliga Ungdomsförening hade glädjen att på söndagen få inviga en ny orgel i Skara missionshus. Orgeln, som kostat 600 kr., har av föreningen betalats kontant. En stor del av beloppet har tecknats av ungdomsföreningens egna medlemmar.

Missionsföreningens ordförande, bokhandlaren A. Granqvist, frambar denna förenings tack till ungdomsföreningen.

Söndagsskolemöte hölls å Betaniakapellet, Bollsta-bruk, söndagen den 20 mars. På förmiddagen var det bönemöte och diskussion angående söndagsskolverksamheten. Och på eftermiddagen hölls offentligt möte med föredrag av predikanterna Blomkvist från Nya Dal, Åkerlund från Köja och E. Nordström.

Mötet var gott och prägladt av en stilla ande samt besökt av många för söndagsskolan intresserade från olika platser efter Ådalen.

Nyeds Missionsförening har till predikant kallat stud. vid Sv. Missionsförbundets Missionsskola, Gust. Moberg, som ock antagit kallelsen och tillträder platsen den 1 nästa aug.

Trollhättans Evang. Milssonsförsamling har till predikant och föreståndare kallat predikanten Th. Lundmark. Lundmark, som varit predikant inom Mölndals Missionsförening i nära sju år, har antagit kallelsen och tillträder platsen i Trollhättan instundande sommar.

Stor glädje hade Norrtälje friförsamling långfredagen, då 18 nya medlemmar hälsades välkomna vid nattvardsfirandet. Det var en dag rik på välsignelser. Mötesdeltagarna fingo rikligen erfara följderna av Kristi fullkomliga frälsningsverk. Unga och gamla gävo uttryck för sina känslor och sin tro i tal, bön och sång. »Herrens nåd varar i evighet.»

Väckelsens vindar. I Järnskogs socken, Värmland, har under några veckor pågått en mycket genomgående andlig väckelse. Hela socknen synes berörd, och många, många hava kommit till Herren. Även på åtskilliga

andra ställen inom Värmland är Herrens ande synbart verksam till människors frälsning.

Årsmöten.

Pålänge krets av Kalix Missionsförening höll sitt årsmöte den 12 och 13 mars. Mötet var talrikt besökt och den rymliga lokalen var fylld av tacksamma åhörare. Till stor glädje för Herrens vänner ha flere i den kretsen lämnat sina hjärtan åt Gud under den senare tiden. Se vidare under »Skulden betald.»

Arboga Friförsamling höll årsfest annandag påsk, till vilken ungdomsföreningen inbjudits. Års- och revisionsberättelser föredrogos och framgick därav, att under året tjuguen medlemmar intagits i församlingen, sex hade i tron avsomnat, sju flyttat till annan ort och att medlemsantalet vid årets slut utgjorde 247. För olika missionsändamål hade under året insamlats kr. 5,985: 19 därav till Svenska Missionsförbundet kr. 1,052. Tre nya medlemmar intogos i församlingen, varefter festen avslutades med firande av Herrens nattvard och var det hela en av dessa oförgätliga stunder för denna lilla syskonskara. Herren vare ära och lov för allt.

Mölnåls Missionsförening höll sitt årsmöte den 13 februari. Inkomster och utgifter ha under året balanserat å en summa av omkr. kr. 2,400. Föreningens tillgångar voro kr. 19,684: 31.

Verksamheten har genom Guds nåd fortgått utan avbrott. Någon egentlig väckelse har icke förports, dock har Herren tagit ut en då och en då för sitt rike, hans heliga namn till pris och ära.

Hernösands Immanuelskyrkas Ungdomsförening firade sin årsfest i Immanuelskyrkan söndagen den 13 mars.

Av års- och revisionsberättelsen framgick, att föreningen kunde se tillbaka på ett av Herren rikt välsignat verksamhetsår.

Räkenskaperna för år 1909 slutade på en summa av 548 kr. Medlemsantalet är för närvarande 39.

Västerbottens Ansgariiförening firade sitt tjugonde årsmöte i Hörnsjö under påskhelgen. Folk hade infunnit sig från både när och fjärran, så att det rymliga missionshuset var fullsatt. Tre nya föreningar hade begärt anslutning, så att Ansgariiföreningen nu består av fjorton skilda föreningar. För nästa verksamhetsår beslöts att kalla en predikant med station i Vännäs stationssamhälle. Ansgariiföreningen skulle då komma att förfoga över tre predikanter.

Uppsala Stads Missionsförening har utsänt sin årsberättelse för 1909. Summan av under året insamlade medel har i denna förening uppgått till kronor 16,017: 88. Tillgångarna utöver skulderna, som den 1 januari voro kr. 91,426: 70, hava under året ökats med kr. 977: 48, så att de vid årets slut uppgå till kr. 92,404: 18.

Föreningen hade vid årsmötet 675 medlemmar.

Under året ha i föreningen intagits 65 medlemmar, 12 utflyttat till annan ort, 2 utgått och 16 hava avlidit.

Från alla de troendes föreningar fara de hem till Gud.

Ty livets skog är såld åt dödens makt,
Dess yxa går och faller trädens stammar.
Men bortom gravens korsbegrönda trakt
Den stora påskens morgonrodnad flammar.

Där är vårt hem, vår längtans gyllne stad.
Där få vi mötas efter pilgrimsfärden. —
Dit ser vår själ, dit ilar tanken glad. —
Säll var och en som övervunnit världen.»

»Skulden betald.»

Från *Viby* i Nerike skrives:

Viby Missionsförening hade Marie bebådelsedag anordnat en tacksägelsefest med anledning av, att församlingen nu är skuldfri å sina trenne missionshus *Stenkulla*, *Wretstorp* och *Laggaretorp*. Redogörelsen för senaste årets räkenskaper utvisar, att församlingens missionshus representerar ett värde av tillsammans 17,376 kr. och inventarierna 1,286 kr. Församlingen äger dessutom en fond å 1,000 kr., varav årliga räntan skall användas åt fattiga och behövande inom församlingen, samt en s. k. predikantfond å 3,000 kr., varav räntan skall användas till avlöning åt församlingens predikanter.

Mangskogs Missionsförening i Värmland har glädjen underrätta, att skulden å dess missionshus i *Tobyn* år 1908 blivit betald ävensom en förra året inköpt, lämplig orgel. Gud allena tillkomme äran!

Från *Pålänge* krets av Kalix Missionsförening meddelas med glädje, att skulden på dess missionshus blivit betald under året. Alltså är det klart även där. Få se, vilkens tur det blir nästa gång.

Det går framåt.

När kommer du?

X	X								
X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
X	X	X	X	X	X	X	X	X	X
X	X	X	X	X	X	X	X	X	X

För någon tid sedan sände jag alla församlingars ordförande och predikanter ett cirkulär att föreläsas i församlingarna. Där i stod bland annat:

»Med anledning av det husköp, som vi enligt kon-

ferensens beslut i somras gjorde, voro vi tvungna att taga ett lån på tio tusen (10,000) kronor. Det betalades, när offermedlen började inflyta. Men nu, när alla löner till våra missionärer måst avsändas och en mängd räkningar betalas, ha vi måst låna samma summa igen. *Männe det i våra församlingar över hela landet finnes ett hundra personer, som kunna och vilja offra ett hundra kronor var?* Då är den skulden betald, och vi slippa för dess skull använda något av de blivande sparbössemedlen. Vilken härlig sak vore icke det! Vem vill vara med? Undertecknad säger: »Jo jag.» Så är början gjord. Må nu fortsättning följa.»

I n:o 2 av Pietisten införde jag ovanstående figur och skrev därom:

»Var äro nu de hundra? Några hava givit sig tillkänna och sänt in var sina hundra kronor. De överkorsade rutorna visa deras antal. »Inte flera?» säger du förvånad. »Huru skall det förklaras?» Jo, de andra tänkte: »Det skola vi vara med om.» Men så dröjde de, och så glömde de. Kanske du själv var en av dem. Gör det därför strax, så att du icke glömmet det igen. Då få vi i nästa nummer visa *alla* rutorna överkorsade. Blir det några överkorsade rutor på sidan, så skadar det icke.»

Detta var ett alldeles förhastat tal. Därför måste figuren ut igen i n:o 3, 4, 5 och 6. Och nu kommer den för sjätte gången. Fjorton rutor äro överkorsade, sedan den sist var ute. Tänk, om vi skulle slippa se den i n:o 8! Varför dröjer du?

Broderligen
P. W.

Redovisning

för ytterligare inkomna medel, som äro avsedda till understöd åt de evangelister, vilka icke hava någon avlöning:

Från Lars Nilsson, Råå, Råns	25 kr
» A. L. G. Gm L. Andersson, Tidaholm	10 »
» A. E. I H.	10 »
» A. P. Person, Amerika, gm Ad. Anderson, Tjällmo	30 »
» Sv. Missionsförbundet till utdelning bland de fattiga i Lappmarken	25 »

Ett hjärtligt tack frambäres till de välvillige givarne
Gud löne eder, för vad I haven gjort.
Lycksele i Mars 1910.

And. Lindström.



Falsk och sann rikedom.

Text för den 17 april 1910: Luk. 12: 13—21.

Inledning.

Då läraren förbereder sig för att tala till barnen över dagens text, bör han läsa och begrunda ett par andra texter, i vilka Herren liksom här varnar för det orätta bruket av de jordiska ägodelarna eller undervisar om deras rätta bruk, näm-

ligen liknelsen om den otrogne förvaltaren, Luk. 16: 1—13. och framställningen av den rike mannen och Lasarus, Luk. 16: 19—31. Större delen av vår text för i dag utgöres av en av Jesu liknelser, och, sedan vi läst texten, skola vi först ge akt på den händelse, som gav anledning till liknelsens framställning.

Texten läses.

Anledningen till liknelsen, vv. 13, 14.

Se på den 1 v. av kapitlet och säg, om mycket eller litet folk samlats omkring Herren? I vilken avsikt samlades skarorna omkring honom? För att höra väckelsens och tröstens ord. Vid det tillfälle, varom vår text talar, höll Jesus till sina lärjungar ett genom mörk och ben gående tal om de lidanden och de försakelser, som de måste genomgå i hans efterföljelse och tillade: Rädens icke för dem, som dräpa kroppen och sedan icke hava makt att göra något mera. Men jag vill visa eder, för vilken I skolen rädas. Rädens för den, som, sedan han har dräpt, har makt att kasta till helvetet. Ja, säger jag eder, för honom rädens. Under det Herren talade dessa allvarliga ord, blev han enligt v. 13 avbruten av vem? Av en man ur folkhopen.

Nu var det icke en lam, som bars fram; icke en blind, som ropade: Jesus, Davids son, förbarma dig över mig! icke en hövudsman, som bad för sin tjänare; icke en fader eller moder, som anropade Herren för sitt barn. Vem var det då? Vad var det, som låg den mannen om hjärtat? En arvstvister. Med vilka ord beder han Herren slita denna tvist? Huru mycket av Jesu allvarliga ord hade stannat i hans hjärta? Vad hindrade honom att höra? Arvet, d. v. s. tanken därpå.

Är det många eller få, som genom jordiska tankar, planer och beräkningar icke ha tid att höra, då Herren talar, utan oupphörligt avbryta honom? Tänk, om vi var och en skulle börja säga ut allt, vad vi tänka på under t. ex. en predikan eller en andaktsstund i söndagsskolan — skulle deras antal bli stort eller ringa, vilkas hjärtan stadigt bida och lyssna till det som talas? O, vad mycket och mångahanda det är, som rör sig på djupet i ett människohjärta! Det är väl ingenting i edra hjärtan, barn, vilket avbryter Herren? Svara inför eder själva och inför Gud! Kommen ihåg, att Gud ser edra tankar!

Med vilka strängt tillbakavisande ord svarar Herren mannen? *Människa, vem har satt mig till domare eller skiftesman över eder?* Det är som ville Herren säga: »Du är ju en människa och har således i denna stund viktigare saker att tänka på än arvstvister; jag är Kristus och har långt viktigare ting att uträtta än slita arvstvister — besinna dig!»

Liknelsens innehåll, v. 15.

Huru lyda de korta ord, med vilka Jesus enligt v. 15 uttrycker liknelsens innehåll? *Sen till och tagen eder till våra för all girighet.* För huru mycken girighet skola vi taga oss till vara? För all girighet. Framträdde denna synd i en eller i mångskiftande former? Den som älskar penningen förr dess egen skull, huru mycken glädje i livet bereder den sig därav? Ingen — den människan lägger blott på hög. Då ser man, vilken djävulsk makt penningen äger. Varför sträva de flesta människor med outtröttlig iver att få mer och mer? Dels för att få utsikt till ett liv i njutning, dels därför att penningen ger anseende och myndighet. Huru djupt griper ofta förlusten av pengar in i människors liv? Mången förlorar förståndet — en del förkorta sitt liv. Det är som om livets hela värde och lycka berodde på pengar. Huru betecknas enligt 1 Tim. 6: 10 girigheten — denna lust att hava mer? Såsom en rot till allt ont: oärlighet, lögn, rån, mord etc.

Själva liknelsen, vv. 16—20.

Varmed belyser nu Herren den förmaning, som han enligt v. 15 givit? Med en liknelse. Huru mycket orätt låg däri, att mannen var rik och hade en rikt givande egendom? Intet. Då de gamla ladorna ej räckte till och han beslöt bygga nya — huru mycken girighet låg däri? Ingen. Var det rätt eller orätt, att han ville samla in sin gröda i ladorna? Det var rätt. Huru kallar han allt detta enligt slutet av v. 18? *Mitt*

goda, säger han. Huru utvecklar han närmare enligt v. 19, vari hans skatt består? *Själ, du har mycket gott förvarat* (så mycket att det räcker) *för många år: giv dig ro, ät, drick, var glad.* Vad skola vi säga om sådan själaspis — sådan själaro?

Är denne man ensam om dylikt eller har han några själsfränder? Han har många likar. »Allestädes finnas människor, vilkas glädje brinner upp med en gammal lada, vilkas ro och frid förloras med förlusten av något tusen kronor.» Varpå är en sådan människas glädje och hopp byggt? På den lösa sanden.

Men om man kunde betrygga sig mot alla förluster — hurudana glädjekällor äro dock jordiska ägodelar, ja, allt vad jorden har? Usla — falska. Varför? Vad kan Gud när som helst komma med? *Du dåre, i denna natt skall man kräva din själ av dig, och vem skall då få vad du har tillrett?* Huru anses de, som kunna samla penningar här i världen? Visa och förståndiga. Men om de icke äro rika på himmelska hävor, vad kallar Gud dem? Dårar. Vari består deras dårskap? De samla och leva, som om de alltid skulle stanna på jorden, ehuru de vilket ögonblick som helst kunna kallas hädan. Vad vill Herren säga med sin fråga? Vem skall då få etc.? »Vem som får det, men du kan icke taga det med dig.» Huru lyder den apostoliska förmaningen med avseende på tiden? Tiden härefter är kort. De som köpa vare såsom behölle de icke och de, som bruka denna världen, såsom brukade de henne icke; ty denna världens väsende förgås.

Liknelsens tillämpning, v. 21.

Huru lyder nu Herrens korta och träffande tillämpning? *Så går det den, som samlar skatter åt sig själv, och som icke är rik för Gud.* Huru går det honom? Hans själ kräves ifrån honom, och då är han den allra fattigaste, när han skall stå inför Guds dom. Huru mycket gälla där penningar, titlar och rang? Vad gäller där? Det fördolda livet i Gud och den nya människans prydnader. Det är sann rikedom.

Minnesvers (Matt. 16: 26 a): Ty vad skall det hjälpa en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ?

Johannes Norborg.

Det förlorade fåret och den borttappade penningen.

Text för den 24 april 1910: Luk. 15: 1—10.

Inledning.

Det 15:e kap. av Lukas evangelium kan man kalla en vid dörr till paradiset, såsom Luther kallar Rom. 1: 16. Herren uppenbarar i detta kap. den översvinerliga rikedom av sin barmhärtiga kärlek. I tre liknelser ger han en allsidig bild av sitt varkunnssamma frälsarehjärta och av sitt sätt att umgås med botfärdiga syndare. I dag skola vi betrakta liknelserna om ett förlorat får och en borttappad penning.

Texten läses.

Anledningen till liknelserna, vv. 1, 2.

Läsen verserna 1 och 2! Om vilka talas det i 1 v.? Dessa publikaner, (skatteindrivare) och syndare voro varandra olika i mycket, men i vilket avseende voro de varandra lika? Huru ansågos de av fariséerna och folket i allmänhet? Såsom stora syndare. Vilka ord voro i folkets ögon och öron liktydiga? Orden: publikaner och syndare. I vilket annat avseende voro de varandra lika? Däruti, att de ville höra Jesus och verkligen kommo för att höra. Vad ville de höra? De ville höra, huru de skulle komma ifrån sina synder och sitt syndiga liv. Vilken var den ende, som ville veta av sådant folk? Huru nära ville de komma Herren? Så nära som möjligt, ty de voro angelägna att kunna uppfånga varje ord. Huru förhöll sig Herren till dem: tog han emot dem eller avvisade han dem? Han är så vänlig och tillgänglig, att de känna sig hemmastadda hos honom. Huru mycket av det fariseiska från-

stötandet och högmodet fanns hos honom? Hans kärleksfulla deltagande drog dem likt en magnet till hans person. Och vilken publikan hade Herren upptagit i sin förtroliga krets? Levi eller Matteus.

Med vilket ord angiva fariséerna, att han icke blott tog emot syndare utan *umgicks förtroligt* med dem? Ordet *äter* med dem. Huru förhålla de sig till Herren Jesus, vilka vilja leva fritt i sina synder? De draga sig ifrån honom. Huru förhålla sig de egenrättfärdiga fariséerna? De knorra och knota. Något värre i deras tanke kunde icke sägas om en människa och synnerligen om en profet än — vad? Men något bättre eller mera sant hava fariséerna och de skriftlärdade i själva verket aldrig vittnat om Jesus; ty vilket vittnesbörd är verkligen sant? *Jesus mottager syndare och åter med dem.* — Men icke det allenast: han söker efter syndare, när de icke komma till honom. Detta skola vi nu se i liknelserna.

Mannen och det förlorade fåret, vv. 3, 4.

Herren ställer till fariséerna en fråga, vilken är ägnad att på en gång föra dem mitt in uti saken — huru lyder den frågan? V. 4. Det är möjligt, att hos åhörarne funnos flere, som ägde fårahjordar, eftersom Herren tar bilden av får. Huru mången av er — vill han säga — lämnar i öken åt död och undergång ett enda får, som löper bort ifrån hjorden, och tröstar sig därmed, att han har 99 kvar? Ingen. Vem kan då mycket mindre lämna någon syndare att förgås? *Förlusten* av ett får kan synas ringa, men vad tänker dock var och en på? Det stackars värnlösa fårets nöd och elände där i öknen. Vems hjärta brister av förbarmande för publikanernas nöd? Huru långt går mannen? säger Herren. Han lämnar hjorden och tänker blott på det förlorade fåret, huru han skall finna det. Huru mycket mer är en människa än ett får? Vad lämnade Herren Jesus för att uppsöka de förtappade? Han lämnade himlens änglar och all härlighet och steg hit ned i denna ödemark.

Ett förvillat får kan lätt bli förvildat. Är det möjligt eller icke för fåret att självt hitta tillbaka till herden och hjorden? Det är icke möjligt. Vad måste då för ske, om det ej skall gå förlorat? Det måste *uppsökas*. Så är det ock med en syndare; ty huru många människor kunna av sig själva omvända sig? Jesus är den *mannen*, som går efter *en var*, som är förlorat. Och även ett får bland hundra *saknas*. Ingen enda själ vill Herren förlora. Huru länge söker han? *Till dess han finner det.* Här se vi hans ihärdighet, tålmod och uthållighet.

Herden bär hem fåret, vv. 5—7.

Fåret är medtaget av trötthet, och det varken lockas eller drives hem — huru heter det enligt v. 5? Var får således fåret vila? Från herdens axel är icke långt till hans öra — du kan viska din nöd för honom. Själva vandringen är för fåret *en vila*, och vad är den för herden? *En glädje*. Och glädjen är så stor, att han icke kan sluta den inom sig själv utan delar den med — vilka? Se v. 6! Med vilka ord uttrycker herden sin glädje?

Huru tillämpar Herren Jesus liknelsen? Vilka glädjas således, så ofta en syndare vänder sig till Gud? Jesus glädes, Fadren glädes, himlens änglar glädjas, och alla saliga i himlen glädjas. Och huru stor är glädjen? »Så stor är glädjen över den ene, att himlens saliga invånare icke ha tid att i det ögonblicket tänka på dem, som redan äro rättfärdiga dels på jorden, dels i himlen.»

Kvinnan och den borttappade penningen, vv. 8—10.

Det är samma sak Herren vill belysa även med denna liknelse, ehuru från en annan synpunkt. I förra liknelsen var det en rik man, som gjorde en jämförelsevis ringa förlust, då ett får av hundra gick bort, men huru är det här? Kvinnans egendom består av tio penningar, och då hon tappar en, är det en jämförelsevis stor del av vad hon äger. Vad drev mannen att söka det förlorade fåret? Fårets nöd — det var *medlidande*, icke fårets stora värde. Här är det icke medlidande — vad förmår här kvinnan att tända ljus och söka granneligen, till dess hon finner penningen? Det är penningens värde.

Så ock i andlig måtto. Det är icke blott Jesu medlidande med utan det värde han sätter på alla, för vilka han lidit döden, som gör, att han söker efter publikaner och syndare och gläder sig över deras sinnesändring.

Någon har sagt, att Jesus med denna andra bild framställer den helige Andes arbete genom församlingen, och om så är — vilkas kärlek ha vi målad för oss i de tre liknelserna? Sonens, Andens och Fadrens. Människan är en dyrbar varelse, hon äger ett stort värde; ty vems prägel och bild bär hon? Vad liknas hon här vid? Ett får kan giva något ljud ifrån sig, men en penning ligger där orörlig och ljudlös huru länge? Ända tills någon rör vid den. Vad har Jesus avbildat härmed? Människans hjälplösa ställning.

Vems tillhörighet är penningen även såsom borttappad? Vems tillhörighet är människan även i sitt djupt fallna tillstånd? Sanningens ljus — det levande ordet — bäres fram, och Anden letar efter de borttappade. En och annan får Herren rätt på. Han fick rätt på David, då Natan lät ljuset: *du är den mannen*, falla på honom. Vilken sanningens stråle träffade Saulus på vägen till Damas-kus? Då blev han funnen.

Vad mera gjorde kvinnan än lyste efter penningen? Hon *sopade huset*. Då en syndare drager sig undan sanningens ljus, vart går han för att utöva sina gärningar? I mörkret. När Herren börjar »sopa» — vad kommer i dagen? Mycken orättfärdighet. Var ligger penningen? Bland »soporna» — i synd och last. Smuts och orenlighet kan fördärva en penning, så att man ej kan se konungens bild och det äsatta värdet — vad vanställer en människa?

Vilka medel måste ofta användas för att få bort den frätande rosten på en penning. Skarpa medel såsom skedvatten eller dyl. Fram i ljuset måste människan, om hon skall bliva frälst, och vilken klang ljuder väl i Guds öron? *Gud, mis-kunda dig över mig syndare*. Vilket är det ofelbara medel, varigenom vår store konungs bild återställes hos en människa? *Jesu Kristi, Guds Sons blod renar av all synd*. Stor är glädjen redan här, men huru mycket större skall den icke bliva en gång, då alla (som kommit fram i ljuset) äro återfunna!

Minnesvers (Hes. 34: 16 a): *Det förlorade skall jag upp-söka, det fördrivna skall jag föra tillbaka, det sargade skall jag förbinda, och det svaga skall jag stärka.*

Johannes Norborg.

Himmelsfärden.

Text för den 1 maj 1910. Luk. 24: 50—53.

Inledning.

Den text, vi i dag skola läsa och betrakta, utgör slutet av Lukas berättelse om de ting, som ibland oss äro allra vissast. Den handlar om Kristi himmelsfärd, vilken har den allra största betydelse för oss. Kristus har banat väg för oss till himmelen — hela hans liv var en vandring till himmelen. Genom himmelsfärden lade han — om vi så tala — det sista vägstycket: himmel och jord blevo förenade.

Det händer ibland, att, då tvenne världsdelar eller världshav genom en ny farled förenas, nationernas stora män, konungar och furstar, samlas för att närvara vid invigningen. Då den nya och levande vägen mellan himmel och jord invigdes, voro ombud från den himmelska världen närvarande, och några galileiska män voro ombuden från den syndiga jorden (Apg. 1: 10, 11). Konungen själv var närvarande och invigde vägen — ja, han var (och är) själv den nya och levande vägen.

Texten läses.

Jesus välsignar lärjungarne, v. 50.

Vart förde Jesus sina lärjungar enligt v. 50? Betania, Jesu käraste tillflyktsort på jorden, låg på sluttningen av Oljeberget. Strax nedanför åt andra sidan av berget var Getsemane örtagård, där Frälsaren utstått sin djupaste själsångest. På sluttningen av Oljeberget hade han gjort sig redo till in-

ridandet i Jerusalem såsom den saktmodige Sions konung, och härifrån ville han nu omkring 40 dagar senare hålla sitt intåg i — vilket Jerusalem? I det himmelska. Han ville nu riktigt åskådliggöra, att man genom förnedring går till upphöjelse, genom lidande till härlighet.

Huru heter det enligt v. 50, att Jesus gjorde? *Han upplyfte sina händer och välsignade dem*. Huru ofta hade han icke upplyft dessa händer i bön — till vem? Vad hade fienderna gjort med dessa händer, som han så villigt utsträckt på korsets trä? De hade genomstungit dem. Över vilka upplyfter han nu sina händer? Över sina lärjungar. I vilken avsikt upplyfter han sina händer över dem? Han *välsignar* dem. Vilken ström gick genom hela den människan, på vilken Frälsaren lade sin hand? En livets ström. Vad skedde med den blinde? Med den döve? Med den stumme? Med den lame? Med de döda? Hos vilka måste döden vika för Jesu välsignande hand? Jairi dotter, ankans son i Nain. För vilka levde Jesus under sitt timliga liv? För sitt folk. Och efter uppståndelsen? Icke heller vid sin himmelsfärd tänker han på sin härlighet utan på — vilkas salighet? Människornas. Till avsked välsignar han sina lärjungar och meddelar dem ljus, liv och kraft.

Vad är motsatsen till välsignelse? Förbannelse. Vad har förbannelse med sig? Synden. Vi tala om girighetens förbannelse; sinnligheten orear människans hjärta — hon kan ej tänka rent och älska det, som är rent; lögnaren blir skygg och misstänksam. Huru känner han sig ofta? Såsom förföljd — alldeles som tjuven — om än ingen jagar honom. Och vilka förbannelser har icke dryckenskapen med sig! Huru många ha varit fast för avundsjuka? För missbelåtenhet? För knot och knorr? Huru skall man bli fri från syndens förbannelse? Vem räcker ut sina händer för att välsigna varenda enskild människa och draga henne ut ur förbannelsen? Att veta sig vara av Jesus välsignad, det lyfter, det bär, det ger glädje och frid — det är att äga ett levande hopp om himmelen.

Jesus uppfar till himmelen, v. 51.

Vilket mänskligt öga såg Jesus, då han vid sin uppståndelse gick ur graven förhärligad? Intet. Men när han *uppför*, ville han i vilkas *åsyn* ingå till sin härlighet? Av kärlek till sina bröder hade han huru många dagar dröjt kvar på jorden efter uppståndelsen? Varför? För att bereda deras ögon och hjärtan för denna himmelsfärd.

En gammal sägen håller före, att det var vid middagsstunden Kristus uppför till himlen. I så fall kunna vi säga: När är Kristus född? Vid midnatt. När dog han? På aftonen. Vid vilken tid uppstod han? I första morgongryningen. När uppför han? Vid ljusa middagen. Jesus försvann icke från lärjungarne nu på samma sätt som förut — huru heter det enligt Apg. 1: 9? *Han vart i deras åsyn upptagen, och en sky tog honom bort ifrån deras ögon*. Skapelsen tjänar Herren. Vad förkunnade hans födelse? En stjärna. Vilket naturunder skedde vid hans kors. Solen miste sitt sken. Vad tjänade honom vid himmelsfärden? Himmelens skyar. När skola dessa än en gång kringskygga honom? När han kommer igen.

Välsignelsens frukt, vv. 52, 53.

Läsen verserna 52 och 53! Vi stå icke här vid en dödsbädd. Huru mycket är det här, som lockar fram tårar? Se vi här slutet eller början av ett liv? Huru mycket är det här, som tyder på sorg över, att ett ädelt liv är slutat? att en stor lärares läppar tystnat? att ett par strålande ögon ej värma mer? Intet. Vad finna vi här? Stor glädje, lov, tack och pris till Gud. Vad kunna vi säga om hans avsked? Hans avsked är en förlust utan skada, ett farväl utan skilsmässa, ty huru säger Herren enligt Matt. 28: 20? *Se, jag är med eder alla dagar intill världens ände*.

Minnesvers (Apg. 1: 11 b): *Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall så komma, som I haven sett honom uppfara till himmelen.*

Johannes Norborg.

Restur för kongomissionär Edv. Karlman.*April.*

- | | |
|--------------------------|-----------------|
| Den 9 Skeberga. | Den 16 Harg. |
| » 10 f. m. Söder Edinge. | » 17 Sanda. |
| » 10 e. m. Saringe. | » 18 Edebo. |
| » 11 Skoby. | » 24 Östhammar. |
| » 12 Fresta. | » 25 Söderön. |
| » 13 Spångby. | » 26 Öregrund. |
| » 14 Ekeby. | » 27 Gräsön. |
| » 15 Vattensta. | » 28 Sneslinge. |

Maj.

- | | |
|--------------------------|------------------------------|
| Den 1 f. m. Tegelmora. | Den 10 Idmundbo (ö. Löfsta). |
| » 1 e. m. Örbyhus. | » 11 Leufsta Bruk. |
| » 2 Skutskär. | » 12 Hållnäs, Vafd. |
| » 3 Bomhus. | » 13 Hjelmunge. |
| » 4, 5 Sandviken (möte). | » 15 Österäng (ö. Löfsta). |
| » 6 Films norra. | » 16 f. m. Wessland, Staf. |
| » 7 Vigelsbo. | » 16 e. m. Sandby. |
| » 8 Valö. | » 17 Gårdskär. |
| » 9 Berkinge. | |

Svenska Missionsförbundets Expedition.**Restur för missionär K. J. Pettersson.***April.*

- | | |
|-----------------------|-----------------|
| Den 9, 10 Oskarshamn. | » 13 Tomastorp. |
| » 11 Saltvik. | » 14 Figeholm. |
| » 12 Fårebo. | |

Kollekt upptages med tacksamhet för kongomissionen.

Svenska Missionsförbundets Expedition.**Restur för döfstum-missionär P. Alfr. Person.***April.*

- | | |
|-------------------------|-----------------------|
| Den 9, 10 Kristinehamn. | Den 15 Uddevalla. |
| » 11 Brunnsberg. | » 16, 17 Vänersborg. |
| » 12, 13 Arvika. | » 24 f. m. Nässjö. |
| » 14 Bäckefors. | » 24 e. m. Jönköping. |

Vidare meddelar Person genom brev.

Svenska Missionsförbundets Expedition.**Resplan för kongomissionär C. N. Börriqn.**

(Västergötland.)

April.

- | | |
|--------------------------|----------------------|
| Den 9 Alafors. | Den 16 Kyrås. |
| » 10 f. m. Bergjum. | » 17 f. m. Loo. |
| » 10 e. m. Stora Lundby. | » 17 e. m. Långared. |
| » 11 Östad. | » 18 Vånga. |
| » 12 Risveden. | » 19 Huldalen. |
| » 13 Örska. | » 20 Bergstena. |
| » 14 Lagmansered. | » 21 Östadkulle. |
| » 15 Magra. | » 22 Hvitteden. |

Där det passar, inbjudas söndagsskolbarnen till främsta bankarna.

Kollekter upptagas tacksamt för missionen i Kongo.

Svenska Missionsförbundets Expedition.**Kongomissionären Maria Persson**

besöker under april månad nedanstående platser för att på tider, som av vännerna närmare bestämmas, till särskilt barn och ungdom framföra hälsningar från Kongo och berätta åtskilligt om förhållandena och arbetet därute.

April.

- | | |
|--------------------------------|------------------------|
| Den 10 Gäfle. | Den 19 Vall, Torsåker. |
| » 11 Holmsunds kapell, Bomhus. | » 20 Sandviken. |
| » 12 Strömsbro missionshus. | » 21 Högbo. |
| » 13 Hille. | » 22 Forsbacka bruk. |
| » 14 Ockelbo. | » 23, 24 Valbo. |
| » 15 Järbo. | » 25 Årsunda. |
| » 16 Åshammar. | » 26 Vannersjö. |
| » 17 Ofvansjö. | » 27 Hedesunda. |
| » 18 Hofors. | » 28 Gysinge. |
| | » 29 Österfernebo. |

Kollekter upptagas med tacksamhet för kongomissionen.

Svenska Missionsförbundets Expedition.**Restur för kongomissionären O. Wikholm.***April.*

- | | |
|----------------------|-----------------------|
| Den 9 Vallerstad. | Den 21 Kullerstad. |
| » 10 f. m. Skeppsås. | » 22 Dofverstorp. |
| » 10 e. m. Normlösa. | » 23 Ruda. |
| » 14 Herrberga. | » 24 f. m. Vånga. |
| » 15 Linköping. | » 24 e. m. Fridkulla. |
| » 16 Vårdsberg. | » 25 Gettorp. |
| » 17 f. m. Askeby. | » 26 Brink. |
| » 17 e. m. Örtomta. | » 27 Bjäsäter. |
| » 18 Gistad. | » 28 Ljungs Norra. |
| » 19 Skärkind. | » 29 Ljungs Västra. |
| » 20 Kimstad. | » 30 Malfors. |

Maj.

Den 1 Vreta Kloster.

Kollekter upptagas tacksamt för missionen i Kongo.

Svenska Missionsförbundets Expedition.**Restur för kinamissionär G. Tonnér.***April.*

- | | |
|---------------------|-----------------------|
| Den 9 Hvetlanda. | Den 17 e. m. Svenarp. |
| » 10 f. m. Holsby. | » 18 Amjölkesbo. |
| » 10 e. m. Skede. | » 19 Tjusthult. |
| » 11 Ekekull. | » 20 Emhult. |
| » 12 Mamrelund. | » 21 Kvillfors. |
| » 13 Husnäs. | » 22 Millebo. |
| » 14 Kråkshult. | » 23 Skirö. |
| » 15 Vimarp. | » 24 f. m. Nye. |
| » 16 Högagård. | » 25 Sandsjö. |
| » 17 f. m. Lixerum. | |

Kollekter upptagas med tacksamhet för missionen i Kina.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Predikant- och församlingstjänaremöte i Sv. Missionsförbundets första distrikt, Norr- och Västerbotten, hålles i Umeå 15—17 april. Frågor, som skola behandlas vid mötet, samt anmälan om logis böra vara insända till någon av undertecknade före den 5 april.

Välkomna bröder!

L. A. Holmström.
Adr.: Umeå.

H. Ahnlund.
Adr.: Umeå.

Skånes kristliga ungdomsförbund har sin sedvanliga vårkonferens Kristi Himmelfärdsdag den 5 msj i Betaniamapellet, Laboratoriegatan 4, Lund. Predikanter bliva: pred. O. Olofsson, Kristinehamn, hand. Axel Andersson, Lund, samt pred. C. D. Holmgren och E. Forsberg, Eslöv. Sång och musik! Alla välkomna!

Kommitterade.

Söndagsskol- och ungdomsmöte hålles i *Vasakyrkan Kristianstad*, pingstdagarne med början pingstdagen kl. 9,30 f. m. och annandagen kl. 10 f. m.

Predikanter bliva: kandidat Axel Andersson, inspektör A. Berdén, skollärare J. A. Wallendorff, predikanterna E. Forsberg, A. Strömbäck och O. N. Thomson.

Annandagen anordnas *gemensam middag* för 50 öre. Anmälan om deltagande däri insändes före den 10 maj till pred. A. Strömbäck, Kristianstad. Tel. 1447. Vidare genom program.

Skånes kristl. ungdomskommitté.

Predikantmöte inom tredje distriktet hålles i Lingbo den 27—29 april 1910. Onsdagen den 27 börjar mötet kl. 6.30 e. m. Kl. 8 e. m. offentliga predikningar.

Torsdagen den 28 kl. 9 f. m.—1 e. m. enskilt möte. Kl. 3—6.30 e. m. tillträde för troende. Kl. 8 e. m. offentlig föreläsning av A. M. Karlstedt. Fortsättning fredagen den 29 kl. 9 f. m. och avslutning den tid mötet själv bestämmer.

Frågor för mötet insändas och anmälan om anskaffande av logis och om tiden för ankomsten göres fortast möjligt till distriktsföreståndaren J. Erixon, Gäfle, eller till predikanten Axel Werner, Lingbo.

A. Werner.

J. Erixon.

Smålands och Östergötlands predikantförbund håller sitt årsmöte i *Oskarshamn onsdagen och torsdagen den 27 och 28 april*. Frågor och diskussionsämnen insändas före den 10 april till undertecknad, adress: *Jönköping*. För erhållande av logis under mötet hänvänder man sig till predikanten Karl Andersson, *Oskarshamn*. Bröder, glömmen ej att i tid insända någon god, praktisk fråga!

A. Ohldén.

Missionsmöte hålles i *Vasakyrkan, Kristianstad*, den 17 och 18 april 1910 med början båda dagarna kl. 10,30 f. m.

Andra mötesdagen kl. 7 e. m. hålles *Missionsförsäljning*, för yttre och inre missionen.

Pastor K. Palmberg, pred. Sam. A. Johansson, Göteborg, och pred. Hj. Olsson, Vinslöv, predika vid mötet.

A. Strömbäck.

Kalmar läns missionsförening har kvartalsmöte i Nybro, söndagen den 17 april kl. 10 f. m. och 4 e. m. Som talare väntas dr. Arvid Moberger, red. Carl Boberg och predikant A. Magnusson från Vimmerby. Mellan de offentliga mötena har föreningens styrelse enskilt sammanträde.

Enligt uppdrag
Adolf Thomander.

Västmanlands predikantförbund håller sitt årsmöte i *Sala den 27 och 28 april*. Anmälan om logi göres i god tid till predikanten C. O. Sjöberg, *Sala*. Frågor insändas före den 10 april till undertecknad.

C. F. Nyström.

Ändrad adress:

Undertecknads adress är från den 1 april: *Sonnbo, Krylbo*.

K. M. Mattsson.
Predikant.

Hudiksvalls Brödräfförenings Ungdomsförening firar sitt 15:de årsmöte den 5 maj uti Brödräfförenings kapell i Hudiksvall med början kl. 11,30 f. m. och fortsätter hela dagen efter rikt omväxlande program. Redaktör Marsellers från Gäfle väntas. Ungdom, såväl som äldre, från när och fjärran, kommen, hjälpen oss att tacka Herren för hans stora nåd!

A. B. U. F.

Missionsskolan,

Svenska Missionsförbundets läroanstalt

på Lidingön,

börjar ett nytt läsår den 1 nästkommande september.

Ansökan om inträde skall insändas till skolans Rektor N. Wikander, adr. Missionsskolan, Lidingö Villastad, före den 1 juni och vara åtföljd av

- 1:o) en kort och samvetsgrann, av den sökande själv skriven redogörelse för hans andliga livs uppkomst och utveckling;
 - 2:o) intyg av en kristen församling, en missionsförening eller, där sådant icke kan anskaffas, av minst två kända personer,
 - a) att den sökande är känd som en sann kristen, och
 - b) att han under någon tids predikoverksamhet ådagalagt, att han äger förutsättningar för att kunna utbildas till en duglig predikant eller missionär.
 - 3:o) bestyrkt avskrift av betyg, som visar, att han genomgått fullständig folkskolekurs eller, om sådant ej äges eller ej kan anskaffas, intyg av kompetent person, att han äger motsvarande kunskaper;
 - 4:o) en förbindelse av en kristen församling, missionsförening eller enskild, godkänd person, att den ansvarar för hans underhåll vid skolan;
 - 5:o) åldersbetyg från pastor i den församling, där han är kyrkskriven;
 - 6:o) läkareintyg.
- I regel intages ej någon, som är under 19 år.
I ansökan må tydlig adress uppgivas.

Skolstyrelsen.

I Svenska Missionsförbundets

Missionsbokhandel,

Brunkebergstorg 24,

tillhandahållas *Biblar, Testamenten, Sång- och Psalmböcker* m. m. ävensom *all den religiösa litteratur*, som utgives av våra mera kända och aktade bokförlag.

Dessutom finnes ett rikhaltigt lager av *Taylor* med och utan ram, *Fotografier, Textade bibelspråk, Vykort, Skrivmaterial, Album* m. m., m. m.

Kommissioner från landsorten å bokförlagsartiklar, som ej kunna erhållas på Svenska Missionsförbundets Expedition, mottagas av bokhandeln och expedieras billigt och omsorgsfullt.

Likaså upptages prenumeration å tidningarne *Missionsförbundet, Pietisten, Ungdomsvännen, Barnavännen* ävensom å andra kristliga tidningar.

All behållning på affären tillfaller missionen.

Glöm ej att bedja för missionärerna!

Glöm ej missionssparbössan!